

lemmelse under staden København af en del af Hvidovre sogn —; det skønnes rimeligt, at disse fritagelsesregler fortsat gælder, indtil andet måtte blive bestemt ved en kommende ny afgiftslov, der må antages at komme til at indeholde visse almindelige fritagelsesregler til afløsning af hidtil gældende fritagelsesordninger.

Til § 65.

Bestemmelsen er ny.

Stk. 1 giver nærmere regler om den autorisationsordning for brøndborere, som kan gennemføres i medfør af forslaget § 9, stk. 1.

Stk. 2 giver nærmere regler om den autorisationsordning for laboratorier, som kan gennemføres i medfør af forslaget § 49, stk. 1. 2. punktum svarer til KF § 23, stk. 2, 2. og 4. pkt. Tilsynsreglen i KF § 23, stk. 2, 3. pkt., er optaget i nærværende forslags § 58.

Stk. 3-6 svarer til lignende bestemmelser i anden lovgivning, f. eks. § 4 i lov nr. 217 af 8. juni 1966 om statsautoriserede vejere og malere.

Til § 66.

1926-loven hjemler kun bødestraf for nogle enkelte overtrædelser af loven. Efter § 17, stk. 1, er der bødestraf for overtrædelse af forbud fra en landvæsenskommission mod benyttelse af et afledningsanlæg til undergrunden og for undladelse af at anmelde bestående afledningsanlæg, når oplysninger om sådanne anlæg er indkaldt ved beskyttelsebekendtgørelse. Og efter § 18, stk. 3, er der bødestraf for at undlade at udføre de foranstaltninger, der er påbudt af en landvæsenskommission i henhold til loven. Loven af 30. november 1857 angående staden Københavns og dens grunds forsyning med vand fra de nye vandværker hjemler i §§ 8 og 9 bødestraf for vandspild, utiltatte forandringer ved vandledningerne og modstand mod vandværkspersonalets inspektion og i § 10 straf af bøde eller under skærpene omstændigheder hæfte indtil 4 uger for utiltadt aftapning fra vandforsyningens ledninger, åløb eller reservoirer; i medfør af lov nr. 14 af 28. januar 1876 gælder reglen om straf for vandspild også i de fleste købstæder og handelspladser. Loven af 30. november 1857 om beskyttelse af de til Københavns vandvæsen hørende værker, anlæg og beholdere m. v. hjemler i §§ 2 og 3 bødestraf for de i loven omhandlede forureninger af overfladevandet og dets omgivelser.

I KF § 37 foreslås — i overensstemmelse med en række moderne særlove, herunder vandløbsloven, jfr. dennes § 104 — bødestraf for et større antal overtrædelser af lovforslaget. Det drejer sig dels

om overtrædelse af en nærmere opregnet række af lovforslagets bestemmelser, dels om overtrædelser af påbud og forbud givet efter 1926-loven eller lovforslaget af en landvæsenskommission, dels endelig overtrædelse af påbud eller forbud givet efter lovforslaget af indenrigsministeren eller en kommunalbestyrelse (i København magistraten).

Indenrigsministeriet mener, at det for at håndhæve en lang række bestemmelser i loven vil være nødvendigt — om fornødent — at kunne rejse tiltale mod den, der overtræder lovens bestemmelser. Ofte vil en trussel om tiltalerejsning være tilstrækkelig til at sikre, at lovens regler iagttages. Nærværende forslags § 66 stemmer i det hele med KF § 37.

Med hensyn til overtrædelse af vilkår efter stk. 1, nr. 1, henvises til bemærkningerne til § 28. Efter § 27 vil indehaveren af en vandindvindingsret efter omstændighederne kunne ændre formålet med indvindingen uden at søge ny tilladelse, og formålsændring kan derfor ikke anses for stridende mod vilkårene for en vandindvindingsret, men undladelse af at søge tilladelse i de tilfælde, hvor tilladelse til formålsændring skal søges, kan straffes som en overtrædelse af den særlige pligt efter § 27, stk. 1, 1. pkt.

De påbud eller forbud, der omfattes af stk. 1, nr. 2, kan være meddelt i forbindelse med en tilladelse til vandindvinding eller nedsivning eller i medfør af §§ 11, stk. 2, 12, stk. 4, 1. pkt. 13, stk. 3, 19, stk. 2, 25-28, 32-36, 41, 42, 44-47, 50, 53, stk. 3, sidste pkt., eller 68, stk. 2.

Stk. 1, nr. 5, er i overensstemmelse med § 3, stk. 4, i lov nr. 186 af 4. juni 1964 om fremgangsmåden ved ekspropriation vedrørende fast ejendom.

Til § 67.

I stk. 2 har man fundet det forsvarligt at lægge vægt på afgifternes og forpligtelsernes forfaldstid i stedet for på deres opståen, der er sværere at konstatere.

Stk. 3 svarer til KF § 40. Med hensyn til ophævelsen af lov nr. 14 af 27. januar 1872 om hegn, hegnsynsmænd og oversynskommissioner for København m. m. bemærkes, at loven for så vidt angår dens bestemmelser om hegn allerede er ophævet ved § 76 i byggelov for staden København nr. 148 af 29. marts 1939.

Med hensyn til stk. 4 bemærkes, at visse sundhedsvedtægtsbestemmelser, f. eks. normalsundhedsvedtægten for landkommuner § 8, stk. 1, vil kunne bortfalde straks, medens andre først kan bortfalde, når indenrigsministeren har udfærdiget de fornødne bekendtgørelser. Det foreslås i det hele at lade indenrigsministeren træffe nærmere bestemmelser